

[Kaj Andresen.]

standard, folkeskolens arbejde er af største betydning for folkets kulturelle udvikling, og det er derfor naturligt, at den højtærede ministers arbejde følges med den største opmærksomhed og interesse i alle kredse. Ofte omtales og kritiseres skolen og dens arbejde; der stilles krav til dens indsats, og derfor har dens arbejdere også krav på en uddannelse, der giver dem de bedst mulige forudsætninger for at løse den opgave, de stilles overfor, opgaven at opdrage den opvoksende slægt til dygtige medborgere og værdifulde mennesker. Det foreliggende lovforslag er et stort skridt fremad mod en sådan bedre uddannelse.

Marius Buhl: Det er med glæde, jeg ser, at lovforslaget bibeholder de to former for læreruddannelse. Forskolelærerinderne — eller småbørnslærerinderne, som de nu skal kaldes — har efter min mening udført et så betydningsfuldt og påskønnelsesværdigt arbejde for skolen, at det vil være ganske urimeligt ikke at beholde denne særlige uddannelse. Det gør man da også, og man udvider oven i købet deres virksomhedsområde en smule til at gælde de fire første klasser i landsbyskolen. Man gør det af hensyn til den treklassedeling, som mange steder må etableres for at opfylde de krav, skoleloven af 1937 stiller. Det har nemlig vist sig meget upraktisk, hvis ikke forskolelærerinderne kunne rykke op med det år, som var nødvendigt for, at man i en sådan treklassedelt skole kunne klare sig med to lærerkræfter. Jeg tror, det er en udmærket reform. Man udvider også deres virksomhedsområde til købstadskolen. Det var den foregående ærede taler betænkelig ved, men det er jeg ingenlunde; jeg mener, at disse lærerinders uddannelse og det vidnesbyrd, som de hidtil har fået, berettiger dem til også at undervise begynderklasserne i købstadskolerne.

Optagelsesprøven i forskoleseminarierne vedbliver i alt væsentligt at være den samme som hidtil. Man udvider derimod ud-

dannelsestiden med et halvt år, så eleverne i stedet for 2 år skal gennemgå en uddannelse på 2½ år, og det begrundes med, at de skal ud og praktisere i en skole i 3 måneder, og samtidig ønsker man at give dem en smule sprogundervisning, for at de lettere kan blive i stand til at følge med i den udenlandske litteratur, som kan være nødvendig for deres arbejde, så der er vist ikke noget at sige til denne udvidelse af deres uddannelsestid.

Den almindelige læreruddannelse bliver på studenterlinien 3-årig, hvor den indtil nu har været 2½-årig. Man har foreslået den 3-årige uddannelse af hensyn til, at også disse elever må ud i 3 måneder til undervisning i visse fag, som man mener vanskeligt kan komme med ved bibeholdelsen af den 2½-årige uddannelse. Denne udvidelse af studietiden er vel også rigtig nok. Som alle ved, blev den nuværende ordning indført for nogle år siden på grund af lærermanglen. Den har vist sig både holdbar og udmærket brugbar, så det er vist kun godt, at den opretholdes.

Jeg vil med det samme sige, at jeg ikke er glad for, at der i lovforslaget tales om rene studenterseminarier. Det tror jeg man skal undgå. Jeg tror, det bliver farligt, hvis vi ikke holder fast ved, at både under og efter uddannelsen skal disse folk have de samme muligheder; de bør gå sammen på seminariet, leve sig sammen, og det bør ikke blive sådan, at vi i fremtiden får to slags lærere, en lidt finere slags, som har studentereksamen og er uddannet på et studenterseminarium, og så den anden slags; det vil kunne få uheldige følger, også i det kollegiale samarbejde. Jeg må gøre opmærksom på, at lærere er også en slags mennesker, og det vil de sikkert blive ved med at være, selv efter den nye form for uddannelse, mennesker, der er behæftede med menneskelige skrøbeligheder, som kan komme frem, og det skal man ikke appellere til ved at skabe to slags, der skal gå sammen fra dag til dag livet igennem.

Optagelsesalderen har man hævet, således at alle lærere herefter skal være 22 år, før